

Hilari Raguer, monjo, historiador, biblista i independentista

Dij, 1/10/2020 per Josep-Miquel Bausset

[Del santuari estant](#)

Ha mort el pare **Hilari Raguer**, monjo de Montserrat, un home bo i amb una fina ironia i un reconegut especialista de la guerra civil.

Nascut a Madrid l'11 d'agost de 1928, perquè el seu pare hi va anar a treballar, al poc temps ja vingué a Catalunya. El pare Hilari va estudiar a l'escola Blanquerna de Barcelona, mixta i molt avançada per a aquell temps, que, com ell reconeixia anys més tard, "em va marcar profundament".

Va estudiar Dret en "una universitat militaritzada" i va pertànyer al grup antifranquista "Torras i Bages". Va entrar a Montserrat el 1954, va fer la professió simple un any després i la solemne el 1958 i va ser ordenat prevere el 1960. Per la seva trajectòria com a historiador, amb llibres sobre **Carrasco i Formigera**, el general **Batet** o la UDC, va rebre la Creu de Sant Jordi el 2014 i la [Medalla d'Or](#) de la Universitat de Barcelona el 2016.

Amb el seu llibre [Ser independentista no és cap pecat](#), el pare Hilari exposava la seva visió d'una Catalunya independent. Com deia, "en general la societat catalana ha estat independentista des del 12 de setembre de 1714" i com afirmava després de l'octubre de 2017, "la novetat del procés són dues coses: primera, que hem perdut la por de dir que som independentistes, i segona és que ho veiem factible". Com manifestava el pare Hilari, "una Catalunya independent no agrada al Vaticà, però hi negociaran", de la mateixa manera que el Vaticà va negociar amb els polítics dels països sud-americans que s'independentzaren de l'estat espanyol. El pare Hilari tenia la confiança "que en un termini més aviat curt, Catalunya serà independent", cosa que no ha pogut veure.

Republicà i independentista, el pare Hilari deia que el general **Franco** va ser "el

personatge més funest de la història”, ja que va allargar la guerra civil innecessàriament, amb l’únic objectiu d’esclafar per complet l’exèrcit republicà.

A més del seu llibre, *La independència no és cap pecat* i els que [va escriure](#) sobre Carrasco i Formiguera, el general Batet o la UDC, el P. Hilari és autor també d’altres obres com *La independència ja ha començat*, *Tres catalanes de la tercera Espanya*, *La pólvora o el incienso*, *Para comprender y vivir los salmos*, *Réquiem por la cristiandad* o *Lectio Divina*.

Crític amb la Conferència Episcopal Española, el pare Hilari deia que molts dels bisbes espanyols, “fins fa poc eren a més d’espanyols, franquistes” i per això li dolia que la CEE no hagués demanat perdó per seu recolzament a la dictadura de Franco.

El pare Hilari [va decidir fer-se monjo](#) “a la presó de Montjuïc, sota un procés sumaríssim”. Com deia el pare Hilari, “parlar de Montserrat és parlar de la història contemporània de Catalunya”. Pel que fa a la seva entrada a Montserrat, el P. Hilari deia: “A mi em va agradar des de l’inici la vida monàstica. A més, personalment, per a mi estar a Montserrat té un component cultural i nacional importantíssim. És un símbol de país”. Amb humilitat reconeixia que “els monjos no som àngels, som persones que necessitem més coses que la vida monàstica i Montserrat ens ho ofereix. Música, cultura, pensament, comunitat”.

Interessat per la conservació del planeta, el pare Hilari reconeixia, amb pesimisme, que “en la lluita contra el canvi climàtic no s’hi ha fracassat, simplement perquè no ens hi hem posat mai. Si no funciona ni les Nacions Unides... que havien de garantir la pau”.

D’una gran senzillesa en el tracte i alhora amb una gran cultura, el pare Hilari creia que “l’humanisme ens pot ensenyar, no a predicar sinó a debatre, al marge de la fe de qui parla o escolta”.

Com va escriure **Joaquim Nadal** (*Avui*, 20 d’agost de 2018), “Raguer es va fer historiador, cansat de l’adoctrinament del llibre de batxillerat d’història d’Espanya dels primers anys quaranta, d’un espanyolisme doctrinari i tronat, i després de degustar unes lectures d’Història de Catalunya de **Ferran Soldevila**”. I per això Joaquim Nadal acabava el seu article definint Raguer com “un monjo savi”.

Vaig veure per última vegada el pare Hilari (a la infermeria de Montserrat), el dia 11 de setembre, abans de [la missa que organitza la Lliga Espiritual de la Mare de Déu](#) de Montserrat cada any, amb motiu de la Diada Nacional de Catalunya. En una reunió de la Lliga, fa mesos, havíem pensat oferir al pare Hilari que presidís l’Eucaristia a Santa Maria del Mar. Després, degut a la pandèmia, la missa es va fer a Montserrat. Jo mateix, el mes d’agost, com que el P. Hilari no podia presidir l’Eucaristia, li vaig oferir que fes l’homilia, però ja no es trobava amb forces.

Home intel·ligent, amb un fi sentit de l’humor i amb una conversa agradable molt interessant, doctor en Dret i llicenciat en Teologia Bíblica, el pare Hilari Raguer ha estat un home d’una gran cultura i alhora, un monjo senzill i humil, fidel a la pregària i al servei que li era encomanat.